

Josep Lluís Roig

La llum del curtcircuit

Premi Mallorca
de Poesia 2017

Va arribar la llum com una onada sense cos
mentre notava la pell d'un altre jo que s'oblidava.
No sé fins quina platja aplegàrem però era molt blanca
l'arena de les butxaques.

ZERO

La primera vegada vaig conèixer un déu tan antic que ni em cabia a la memòria. Cruel, perquè ja no va tornar mai més, ni tan sols amb dosis infinites.

I

Aquesta, mai no serà l'última copa. Perquè després en vindrà una altra i les que calguen fins que arribes al nostre llit on et mossegare fins a fer-te blaus, com dius que t'agrada. I prendré, si és just i necessari, química blava per a que no s'acabe mai, mai, fins que s'acabe, quan tu agafaràs les calces potser encara tèbies, les braguetes que havies doblegat perfectes just abans de prendre la iniciativa, llavors quan ja sabies que tu i jo no sumem sis, ni nou, ni tan sols dos quan s'acaba l'efecte mineral de les pastilles perquè tu te'n vas amb calma però implacable perquè jo no puc dir-te que et quedes abans de tornar a aquesta copa que sé que no serà l'última perquè els meus passos torts s'entesten a tornar entre els vòmits i les voreres per a buscar algú desesperat que em recorde a tu o que algú, per llàstima o desesper, em salve dels meus pixats, dels vòmits que ara mateix reboten sobre els meus peus, les meues sabates noves.

II

Sé que no m'importes. Ho sé, amb totes les lletres.
La teua puta cara de santa encantadora
de serps. Jure que no m'importa
gens. Encara que caiga a sobre meu l'edifici
aquell de Manhattan on un goril·la caçava
avions i la teua bellesa mentre em veus
i somrius però dic que no per dins
encara que em caiguen a sobre tots els edificis
de Manhattan, tota la gran illa granítica
de Manhattan, mentre tu somrius i, hòstia,
posen *remember* pels altaveus i se m'ericen
fins i tot els pèls de llocs que desconec quan
arribes i em toques. Només una mica. Al braç.
I tanta paret i tants blocs de granit o calcaris
i tants quilòmetres de mur absurdament alt,
llarg fins l'infinit, i tot per terra per una merda
de música *remember* i tu que ni em dius res.
Només somrius.

III

L'horitzó m'ataïlla com un home sorprès
mentre t'espere mentre es disfressa de foc
i dol mentre es disfressa de foc que encenen
a la vora, a la vora d'un mar, un foc
que jo travesse. No com concentrat, com sense
dolor. No. Em creme mentre t'espere
perquè sé que no vindràs mentre
l'horitzó ja no sembla res i les últimes restes
del foc són brases que ploren incrustades als meus peus
perquè sé que no vindràs.